

2019. március 14., csütörtök

Esz 4,17; Zsolt 137,1-2a,2bc-3.7c-8; Mt 7,7-12

A mai nap olvasmánya a zsidó nép kiválasztottságáról szól. Ezt élük meg állandóan, erre hivatkoznak, amikor életveszedelem esetén az Istenhez könyörögnek, ígéretére emlékeztetve Őt. Tényleg így történt az idők folyamán?... Vetítem csak magamra ezt a léthelyzetet! A kiválasztottság tudata egyrészt magabiztossá tehet, másrészt meg gőgössé, sőt torz küldetésstudattá is válhat. Egyáltalán minek köszönhető, hogy vagyok, aki vagyok? A származásomnak, az őseimnek, a génjeimnek, a szüleimnek, a nevelőimnek, a találkozásaimnak... Mindenkinek, aki hatott rám. Legkevésbé magamnak, mert a döntéseim ugyan az enyéme, de még azokat is meghatározzák az imént felsoroltak, na meg persze itt belül valami, ami a Teremtőre rezonál... Úgyhogy sok felhánytorgatni-valóm nincs az Isten felé, hogy figyeljen már rám egy kicsit, védjen meg ha kell, amire szükségem van adja csak meg... Ha mégis sikerül megtapasztalnom a személyes rámfigyelést, azt nagyon raktározom el magamban, jól jöhet még inséges időkben. Ha valaki elolvassa az olvasmány után a zsoltárokat is, azok azért egy kicsit helyre rakják ezt a nagy öntudatot... Az Evangélium pedig végleg el is igazít. Egyrészt az ima szükségességére figyelmeztet. Most is azt teszem, vagy csak agyalok? A másik pedig a nagy Parancs. Ez alól nincs felmentés, tenni, tenni... Ezt kell, hogy segítse minden egyéb, a mostani elmélkedésem-imádkozásom is, a Nagyöjt is!

Cserta Gábor, Székesfehérvár